

a titkári tisztséget, most a helyi szervezet alelnöke lett. *Sütő Zoltán* 28 éven keresztül volt Dunaújvárosban szervezőtitkár. Agilis szervezőmunkája bizonyosan hiányozni fog, de – mivel betöltötte 70. életévét – megszolgált már a pihenést. Az új titkár, *Hevesi Imre* és a szervezőtitkár, *Mihaldinecz László* tartalmas örökséggel láthat munkához.

5. BKL Kohászat helyzete

A ciklus utolsó 2 évében pénzhány miatt az évi 12 szám helyett csak 5-6 szám jelenhetett meg, ezek között is volt BKL közös szám.

A vaskohászati rovat cikkekké váló el látása biztosított volt. A lapban az ellentétes vélemények ütköztetésére is volt lehetőség. A felelős szerkesztő egy évtizede *dr. Verő Balázs*, aki összeszokott szerkesztősséggel dolgozik. *Dr. Verő Balázst* tisztségében megerősíteni – úgy vélem – a szakosztály érdeke.

Tavaly őszől sok vita volt a költségek csökkentési lehetőségéről. Az OMBKE vezetősége és az ügyvezetés úgy látja, hogy költségtakarékosan minden lapot egy nyomdában készítve évi kb. 6 lapszámot tudunk megjelentetni a szűkös pénzügyi keretünkben.

6. A szakosztály gazdálkodásáról

Szakosztályunk gazdálkodása 2002 végéig kiegyensúlyozott volt, 2003-ban azonban 2 M Ft a hiányunk és 2004-re is hasonló veszteséggel lehetett csak tervezni.

Én itt – miközben megköszönöm jogi tagjaink támogatását – azt kérem, vegyék fontolóra a támogatás növelését akár megbízások formájában, vagy más módon is. Itt jegyzem meg, hogy nem véletlenül említettem a tisztségviselőket név szerint is. Látható ugyanis, hogy tagságunk személyes odaadása nélkül az egyesületi élet a megváltozott körülmények között aligha lesz fenntartható.

7. A jövő feladatai

A jövőt illetően szakcsoportjaink, helyi szervezeteink elkészítették a 2004. évi munkaterveiket. Ezek a tervek folytonosságot mutatnak a korábbiakkal.

Az új szakosztályvezetőségnek, úgy véljük, három területre kell nagy figyelmet fordítania:

- A Dunafer, mint meghatározó vaskohászati vállalat, leendő tulajdonosát meg kell győznie arról, hogy érdemes támaszkodnia a szakosztályra, vegye igénybe a kollektív szaktudását és támogatja anyagilag.

- A BKL Kohászat megjelentetésére, megfelelő színvonalának biztosítására folyamatosan törekedni kell, hiszen a tagság nagy része a szaklapon keresztül kapcsolódik az egyesülethez.

- A miskolci és ózdi tagtársakat segíteni kell, hogy területi szervezetek munkájába bekapcsolódjanak.

Végül megköszönöm mindazoknak a munkáját, akik az elmúlt ciklusban munkánkat segítették, köztük tisztségviselő társaimét is.”

A beszámolót követően az elnök kitüntetések adott át a szakosztály tagjainak.

A tisztújítás idején *dr. Szabó Zoltán* elnökölt.

A megválasztottak:

Elnök: *dr. Szűcs László*

Alelnök: *Solt László*

Titkár: *Boros Péter*

Választmányi tagok:

Bocz András, dr. Takács István

A BKL Kohászat felelős szerkesztője:

dr. Verő Balázs.

A küldöttgyűlés résztvevői eredményes munkát végeztek, és zárásként elénekeltek a kohászimnuszot.

☞ **Dr. Takács István**

■ KÖSZÖNTÉS

75. születésnapját ünnepelte

Kovács László okl. kohómérnök, tiszteleti tag 1929. május 15-én született Sopronban.

A soproni egyetemen 1952-ben szerzett technológus kohómérnöki diplomát. Ezután Sopronban és Csepelen a közép- és felsőfokú öntőipari technikus-képzésben tevékenykedett. 1962-től a Vasipari Kutató Intézetben tudományos munkatárs, majd főmunkatárs 1990-ben történt nyugdíjra vonulásáig.

A kupolókemencék hőmérlege, optimális üzemeltetési feltételeinek kidolgozása, a vaskohászati öntvények öntéstechnológiája, a győri új acélöntöde olvasztástechnológiája, a vasolvadékok módosítása, az öntöttvasak minősítése, a temperöntvények hőkezelő kemencéi

voltak kutatási-fejlesztési témái közül a legjelentősebbek. Igazságügyi szakértői tevékenységet is folytatott, részt vett a szabványosítási munkában. Hazai és külföldi rendezvényeken, a Mérnök-továbbképző Intézetben számos előadást tartott. Hét könyv szerzője, illetve társszerzője, több mint 30 publikációja jelent meg.

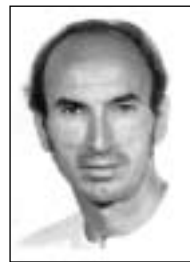
Egyesületünknek 1950 óta tagja. Négy éven át az oktatási bizottságot vezette. 1974-től a BKL Öntöde másodszerkesztője, szerkesztője, majd felelős szerkesztője volt. 1992-től a BKL Kohászat szerkesztésében vesz részt.

1982-től 1990-ig az évente megjelenő öntészeti zsebkönyvet szerkesztette, számos egyesületi kiadvány írásában és lektorálásában működött közre, konferenciák szervezésében is részt vállalt.

Szakmai és társadalmi munkájának elismeréseként több egyesületi és minisztériumi kitüntetésben, valamint MTESZ-díjban részesült. 1991 óta tiszteleti tag.

70. születésnapját ünnepelte

Hédai Lajos okl. kohómérnök a felvidéki Izsa községben született 1934. június 27-én. A 2. világháború után Nyíregyházára települtek át, ahol a helyi Kosuth Lajos Gimnáziumban érettségizett 1953-ban. Ezt követően a Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karára vették fel, ahol 1958-ban vas- és fémkohómérnöki oklevelet szerzett.

Az egyetem elvégzése után két évet a Csepeli Vas- és Acélöntödében dolgozott mint gyakornok és díszpécses. 1960 januárjában a Lenin Kohászati Művek metallográfiai osztályára került anyagvizsgálónak. 1963–65 között a csepeli Kosuth Lajos Öntőipari Technikumban tanított, 1965-től 1969-ig a Csepeli Acélmű

kutatási osztályán dolgozott, ahol elsősorban a reveképződés problematikájával, valamint a földgáztüzelés SM-kemencéknél való alkalmazásával foglalkozott.

1969-ben a Tatabányai Szénbányák komplex kutatási főosztályára került, ahol elsősorban plazmatechnológiák kifejlesztésével, valamint a szénsalak mesterséges magmás közzétté való átalakításával foglalkozott. Az említett témákban létesült kísérleti üzemnek a felelős műszaki vezetője volt. 1978-ban a Vasipari Kutató Intézetbe került mint tudományos főmunkatárs. Itt plazmatechnológiák kutatásával, fejlesztésével foglalkozott. Jelentős eredményeket ért el a keményfém-hulladékok feldolgozása és hasznosítása területén. Eredményes munkájáért Kiváló Dolgozó kitüntetésben részesült. 1989-ben az Aluterv-FKI-hoz került, ahol a különleges tulajdonságú poranyagok plazmatermikus előállításával foglalkozott. 1992-ben a leépítések miatt előnyudíjazták. Nyugdíjasként magánvállalkozó kutatómérőként folytat jelenleg is műszaki-szakmai tevékenységet, ennek keretében elsősorban az öntött struktúrájú gyorsacélokkal, valamint a veszélyes hulladékok feldolgozásával foglalkozik.

Kutatási-kísérleti munkája során több mint 100 publikációt jelentetett meg, amelyből kb. 10 idegen nyelven jelent meg, 14 szabadalom szerzője ill. társszerzője. Az OMBKE-nek 1978 óta tagja. 1986–92 között tagja volt a Nemzetközi Elektrotermiás Szövetség (UIE) plazmamunkabizottságának.

Megyei József okl. gépészmérnök 1933. szeptember 1-jén született Budapesten.

1951-ben a pest-erzsébeti Kossuth Lajos Gimnáziumban érettségizett. 1959-ben a csepeli Kohóipari Technikumban ipari technikus oklevelet, majd 1966-ban a Budapesti Műszaki Egyetemen gépészmérnöki oklevelet szerzett.

Első munkahelye a Csepel Vas- és Acélöntöde volt 1951-től, ahol 1990-ig, nyugdíjba vonulásáig dolgozott.

A vállalatnál művezető, főművezető, üzemmérnök, üzemvezető, üzemfenntar-

tási vezető, műszaki igazgató, termelési igazgató beosztásokat töltött be. Aktív részese volt az öntöde rekonstrukciójának. Az új gyártmányok, gyártási eljárások bevezetésében szintén aktív munkát végzett.

Különböző műszaki folyóiratokban publikált. Több előadást tartott műszaki és tudományos egyesületekben, konferenciákon. Számos országos és vállalati szintű anyag- és energiatakarékosági pályázaton nyert díjakat. Eredményes munkáját vállalati és országos kitüntetésekkel ismerték el.

Az OMBKE-nek 38 éve tagja.

Dr. Mihalik Árpád

okl. kohómérnök 1934-ben Nyíregyházán született. 1958-ban szerezte vas- és fémkohómérnöki oklevelét a NME Kohómérnöki Karán. Ugyanez év május 1-jétől dolgozott az egyetem Fémkohászati Tanszékén, egy évig gyakornokként, 1964-ig tanársegédként, majd adjunktusként 1994. évi nyugdíjba vonulásáig. 1977-ben avatták doktorrá.

Az oktatásban fő tématerülete az elméleti kohászattan volt, amellyel kapcsolatos jegyzetek, könyvrészletek írásában is részt vett. Társszerzője a több kiadásban is megjelent, *Horváth Zoltánnal* és *Sziklavári Károllyal* írt nívódíjas Elméleti kohászattan c. tankönyvnek, valamint Sziklavári Károllyal írt, több évtizedes tapasztalatot összefoglaló Kémiai metallurgia példatárnak.

Folyamatosan részt vett a tanszéken folyó kutató- és egyéb munkákban.

Utolsó aktív éveiben oktatta a könnyűfém-metallurgia c. tárgyat és egy új – fém- és fémtartalmú hulladékok újrafeldolgozása – tantárgy anyagát állította össze és írt belőle egyetemi jegyzetet. E tárgyat nyugdíjazása után is még több évig előadta a környezetvédő ágazatos kohómérnök-hallgatóknak.

Összességében 10 tankönyv, ill. egyetemi jegyzet, 14 oktatási segédlet, 30 szakcikk, 15 szakmai előadás szerzője, ill. társszerzője. Szerzőtársa a Műszaki Értelmező Szótár sorozat többnyelvű Fémkohászat (1992) kötetének, valamint az EU Leonardo da Vinci programja támogatásával készült és az interneten hozzáf-

érhető többnyelvű Kohászati értelmező szakszótárnak (2002).

Dr. Mikó József okl. kohómérnök, a műszaki tudomány kandidátusa 1934. július 9-én született Sajóbáonyban.

A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen 1959-ben vas- és fémkohász szakos kohómérnöki oklevelet szerzett. Az egyetem elvégzése után a Szervetlen és Elemző Kémia Tanszéken gyakornokként dolgozott, 1960 februárjától megbízást kapott a Kohómérnöki Kar dékáni hivatala hivatalvezetői teendőinek ellátására.

1960. december 1-től a Hőtechnikai Kutatóállomás (1963-tól KGM Tüzeléstechnikai Kutatóintézet) metallurgiai osztályán mint tudományos munkatárs dolgozott. Témavezetőként olyan jelentős ipari kutatási munkákban vett részt, mint pl. olajbefűvés a nagyolvasztóba, földgáz-oxigén égők alkalmazása acélgyártó kemencékben, önkaburációs földgáztüzelési kísérletek.

1970-től a Tüzeléstani Tanszéken tudományos munkatárs, 1977-től tudományos főmunkatárs, 1990-től egyetemi docens, 1991 és 1999 között a tanszék vezetője volt. 2000-tól 2004. június 30-ig részfoglalkozású docens.

Oktatói tevékenysége a metallurgiai és szilikátipari kemencék működési, hőtani, szerkezeti és tervezési kérdéseit, a tüzállóanyag-ismereteket, valamint az energiaraionalizálás és környezetkímélő energiafelhasználás témaköreit ölelte fel. A Tüzeléstani Tanszék 1991-ben irányításával és aktív közreműködésével készítette el a Kohómérnöki Karon bevezetett energiagazdálkodás, kemencék szakirány képzési programját és tantárgyainak tematikáját. Ennek a szakiránynak a gondozását és irányítását 1999. június 30-ig látta el.

Jelentős szerepet vállalt a posztgraduális képzésben is. Szervezője és résztvevője volt az 1977-ben indított ipari kemencék szakmérnöki szak alapításának és tanterve kidolgozásának. 1970 és 1988 között a Kohómérnöki Karon a környezetvédelmi, a Gépészmérnöki Karon az üvegipari, majd a kerámiaipari szakmérnöki szakon oktatott speciális tüze-

léstechnikai és kemenceismereti tantárgyakat. A Tüzeléstan Tanszék által szervezett mérnöktovábbképző tanfolyamokon rendszeresen tartott előadásokat „Az oktatás és a gazdaság kapcsolatainak erősítése” c. PHARE program témavezetőjeként üzemi szakemberek számára önállóan szervezett továbbképző tanfolyamokat.

Tanszéki tudományos kutatói tevékenységének első időszakában munkájának fő területe az SM-kemencékben való oxigénfelhasználás volt. Az acélgyártó kemencéknél szerzett kutatási tapasztalatait később az üvegyipari kemencék tüzelésének oxigén intenzifikálása területén és regenerátorainak elhasználódását befolyásoló tényezők vizsgálatában is kamatoztatta. 1975-től a váci Híradástechnikai Anyagok Gyárában elkészítette a cink- és forrasztóolvasztó kemencék tüzelési és füstgáz-elvezetési berendezéseinek korszerűsítési terveit. 1989-től főképpen a nagy hőmérsékletű berendezéseknél a takarékos energiafelhasználásra, a környezetszennyezés csökkentésére és a tűzállóanyag-felhasználás alkalmazástechnikai kérdéseire, valamint a biomasszák energetikai hasznosítására irányuló kutatások kerültek tudományos munkájában előtérbe. Jelenleg is részt vesz a tanszéken folyó OTKA és ipari megbízásos kutatómunkában.

Szakmai tevékenységét 90 szakcikk, két műszaki könyv fejezet rész, és hat egyetemi jegyzet és mintegy 50 kutatási zárójelentés és nagyszámú írásos szakvélemény fémjelzi. Két nemzetközi konferencia szervezője, számos nemzetközi konferencia tisztségviselője és szereplője volt.

Az OMBKE-nek már egyetemi hallgató korában tagja lett, aktív egyesületi tevékenysége az újbóli egyetemi munkaviszonyával 1975 óta nyert új tartalmat.

Több témakört felölelő, eredményes oktató, nevelő és tudományos munkájának elismeréseként 1979-ben a kohó- és gépipari miniszter Kiváló Munkáért kitüntetésben, 1986-ban a művelődési miniszter „Címzetes egyetemi docens” címben, 1999-ben a Miskolci Egyetem Tanácsa „Signum Aureum Universitas Miskolciensis” kitüntetésben részesítette.

Szij Zoltán okl. kohómérnök, okl. gazdasági mérnök 1934. június 15-én született Györszemerén. Céltudatosan készült a kohómérnöki pályára. 1953-tól már tagja az OMBKE-nek,

1966-ban szerzett kohómérnöki oklevelet, majd 1976-ban gazdasági mérnöki oklevelet a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen.

Szakmai pályáját Győrben az MVG-ben kezdte. Három évig tanított a Dunaújvárosi Főiskolán öntészetet, részt vett az 1985-ben újraindult öntőtechnikus képzésben a győri Jedlik Ányos Szakközépiskolában. 1993-tól városigazgató Győrben, innen ment nyugdíjba 1995 márciusában.

Az aktív egyesületi munkát 1969-ben egy választmányi ülés megszervezésével Győrben kezdte. A helyi csoport titkára 1969-től 10 éven át. Ez idő alatt a 750 éves városi jubileum alkalmából megrendezett VI. magyar öntőnapokkal (1972) kezdődően titkársága alatt 10 rangos konferencia helyszíne lett a város. (Járműipari öntvénygyártási anketok, Számítógép öntődei alkalmazása, Színképlelemzési vándorgyűlés.)

Tagja ez idő alatt a MTESZ megyei elnökségének. 1976-tól tagja a Veszprémi Akadémiai Bizottságnak, 1980-tól itt a metallurgiai munkabizottság elnöke és az öntődei szakosztály titkára.

Utolsó egyesületi munkája 1996 szeptemberében a Rába MVG 100 éves, Győr MJV 725 éves jubileuma alkalmából a 14. magyar öntőnapok és a 84. küldöttgyűlés győri megszervezése.

Munkáját több kitüntetéssel ismerte el az egyesület.

Tokár István okl. kohómérnök 1934. február 13-án született Sárospatakon. Középfiskolai tanulmányait Miskolcon a kohóipari technikumban végezte, ahol érettségi előtt szovjet ösztöndíjra ajánlották, így Kijevben a Politechnikai Intézet Kohász Karán végzett 1958-ban.

Szakmai tevékenységét a Kőbányai Vas- és Acélöntődében kezdte, ahol gya-

kornok, üzemmérnök, majd acélöntődei technológus lett.

1961. június 1-jével áthelyezték az akkor alakuló Gépipari Technológia Intézetbe. Itt a kezdeti időkben főleg iparpolitikai döntések előkészítésével foglalkozott a KGM részére. 1963-ban megkezdtek az öntéstechnológiai kutatás-fejlesztési bázis kialakítását. Kezdetben a viaszmintás precíziós öntés és kerámikus formázás fejlesztésével kapcsolatos munkákban vett részt. Tevékenységük fokozatosan bővült, felölelve az öntődei formázás segédanyagainak (formaleválasztó anyagok, fényeskarbon-képzők, fekcsek, vízüveges kötőanyagok és lazítók) mind szélesebb körét. Ebben az alkotói körben dolgozta ki a folyékony vas salakolására országosan használatos anyagokat is.

Szoros együttműködést alakított ki a József Attila Tudományegyetem Kolloidkémia Tanszékének oktatóival.

Miután kinevezték a KÖVAC főmérnökének, kutató-fejlesztő témáit a GTI-ben mellékfoglalkozásban irányította. Főmérnöki tevékenysége során az Öntődei Vállalat vezetésénél a KÖVAC érdekeit érvényesíteni nem tudta, ezért 1971. május 1-jével visszatért a GTI-be fejlesztői tevékenysége folytatására.

1992. március 1-jén nyugdíjba ment, megalapította a Castorg Kft-t, amelynek a mai napig ügyvezetője.

Szakmai tevékenysége során 41 publikációnak volt szerzője vagy társszerzője, mint ahogy társszerzője 19 magyar találmánynak is.

Írt egy technikai tankönyvet „Öntészet II. Acélöntészet és öntődei gyártás-tervezés” címmel, továbbá társszerzőként jegyzi az Öntészeti kézikönyv és az Öntészet c. műszaki értelmező szótár.

Jubiláló tagtársainknak szeretettel gratulálunk, további jó egészséget és még sok békés évet kívánunk!